

прѣди малко. Доклѣ си отидатъ, той все за бѣдното дѣте мислѣше:

„Да ли има то родители! Да ли всѣки день ходи да проси!“ и много други такива мисли минавахъ прѣзъ главата му.

На вечерята този пѣтъ Славчо бѣше много умиленъ. Родителитѣ му помислихъ, че се е разболѣлъ отъ днешната расходка. Колко се мѣчихъ родителитѣ му да го развеселятъ; но не сполучвахъ. Той като че виждаше бѣдното дѣте прѣдъ себе си Уморенъ много и обладанъ отъ тѣзи мисли, той заспа.

Стнува Славчо: малкото просяче, пакъ съ сжщитѣ дрипи, босо и голаглово, ходи отъ челоуѣкъ на челоуѣкъ да проси. Ето единъ добъръ челоуѣкъ му дава нѣколко стотъ, но други пѣкъ го испѣжда. Студено, голѣмъ снѣгъ вали, но то не се спира — пакъ ходи да проси. Слѣдъ малко, то се приближава при Славчо и простира къмъ него рѣцѣтъ си за милостиня. Той му дава нѣколко ст., а то, като извиква пакъ „мамо“. . . . отива си, тичишкомъ, у дома. Въ това врѣме Славчо се стрѣснѣ и тѣй високо извика „мамо“, щото разбуди майка си, която слѣдъ малко, влѣзе въ неговата стая, уплашена до нѣмай-къдѣ.

Тя го събуди. Славчо бѣше приплѣднѣлъ и треперѣше.

— Какво ти е, Славчо? Да не си боленъ? го запита майка му.

— Не, мале, нищо не ми е!

Той скри всичко отъ майка си.

Неговитѣ родители, за да го развеселятъ, намислихъ да му купятъ още една нова играчка. Когато баща му излизаше да отива на дюгеня, той му остави 2 лева, да отидатъ, по-обѣдъ, на дюгенитѣ съ майка си, за да си купи, каквато играчка си хареса.

Когато Славчо взе паритѣ отъ татка си, една нова мисль прѣминѣ прѣзъ главата му.

„Защо ми е тази нова играчка, когато си имамъ толкова много!“ си мислѣше Славчо.